

Súd: Okresný súd Zvolen
Spisová značka: 6C/7/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6719201239
Dátum vydania rozhodnutia: 07. 11. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Dalibor Miľan
ECLI: ECLI:SK:OSZV:2019:6719201239.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Zvolen v konaní pred sudcom Mgr. Daliborom Miľanom, v právnej veci žalobcu I. I., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom U. XXD, XXX XX H. - T. I., G., občana SR, zast. AK Advokátska kancelária MARCEL BIZNÁR, s. r. o. Bratislava, so sídlom Bajkalská 31, 821 05 Bratislava - Ružinov, IČO: 36 868 221, proti žalovanému Slovenská republika - Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, Štúrova 2, 812 85 Bratislava - Staré Mesto, o náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, takto

rozhodol:

I. Žalovaný je p o v i n ý titulom náhrady škody zaplatiť žalovanému sumu vo výške 2.465,- eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne z uvedenej sumy od 16. 08. 2018 do zaplatenia v lehote 15 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku.

II. V prevyšujúcej časti súd žalobu z a m i e t a .

III. Žiadna sporová strana n e m á právo na náhradu trov konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobca sa prostredníctvom svojho právneho zástupcu domáhal voči žalovanému náhrady škody vo výške 5.765,- eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne od 15. 08. 2018, ktorá pozostávala z nároku na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 3.300,- eur a nároku na náhradu priamej škody vo výške 2.465,- eur, ktoré žalobcovi vznikli v súvislosti so zastupovaním obhajcom v trestnom konaní, z ktorého si svoj nárok uplatňuje. Žalovaný žiadal žalobu ako bezdôvodnú a neopodstatnenú zamietnuť.

2. Súd vykonaným dokazovaním a to na základe prednesov zástupcov strán sporu, výsluchom žalobcu, na základe predložených listinných dôkazov: uznesenia o začatí trestného stíhania zo dňa XX. XX. XXXX, sťažnosti proti uzneseniu OR PZ SR Zvolen zo dňa 11. 06. 2015, odôvodnenia sťažnosti zo dňa 25. 06. 2015, sťažnosti zo dňa 23. 06. 2015, odôvodnenia sťažnosti zo dňa 25. 06. 2015, uznesenia Okresnej prokuratúry Zvolen č. 2 Pv 18/15/6611-25 zo dňa 09. 07. 2015, uznesenia Okresnej prokuratúry Zvolen č. 2 Pv 91/15/6611-13 zo dňa 09. 07. 2015, uznesenia OR PZ, OKP vo Zvolene zo dňa 15. 07. 2015, o spojení vecí na spoločné konanie, listu Generálneho prokurátora Slovenskej republiky IV Pz 260/15/1000-8 zo dňa 13. 10. 2015, vyrozumienia Generálneho prokurátora Slovenskej republiky zo dňa 12. 11. 2015 č. IV Pz 260/15/1000-12, obžaloby zo dňa 26. 04. 2016, rozsudku Okresného súdu Zvolene 1T/59/2016-519 zo dňa 10. 05. 2017, odôvodnenia odvolania okresného prokurátora Zvolen zo dňa 21. 08. 2017, uznesenia Krajského súdu Banská Bystrica sp. zn. 5To/93/2017 zo dňa 06. 03. 2018, fa. č. 20180024 zo dňa 16. 04. 2018 vystavenej na sumu 2.465,- eur, prílohy k faktúre č. 20180024, príjmového pokladničného dokladu zo dňa 20. 04. 2018, žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím štátneho orgánu zo dňa 20. 04. 2018, odpovede Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky zo dňa 07. 08. 2018, fotokópií článkov z tlačových médií,

písomných vyjadrení sporových strán, ako aj ďalších listinných a ostatných dôkazov, zistil tento skutkový stav:

3. Uznesením vyšetrovateľa Odboru kriminálnej polície, Okresného riaditeľstva PZ vo Zvolene, ČVS: ORP-506/1-VYS-ZV-2014 zo dňa 11. júna 2015 bolo žalobcovi vznesené obvinenie za trestný čin krivého obvinenia podľa § 345 Trestného zákona a uznesením vyšetrovateľa Odboru kriminálnej polície Okresného riaditeľstva PZ (ďalej len „OKP OR PZ“) vo Zvolene, vydaným pod ČVS: ORP-660/1-VYS-ZV-2014 zo dňa 11. júna 2015 bolo žalobcovi vznesené obvinenie za trestný čin ohovárania podľa § 373 Trestného zákona. Proti uzneseniu vyšetrovateľa OKP OR PZ Zvolen, ČVS: ORP-506/1-VYS-ZV-2014 zo dňa 11. júna 2015 a uzneseniu vyšetrovateľa OKP OR PZ Zvolen, ČVS: ORP-660/1-VYS-ZV-2014 žalobca podal prostredníctvom svojho obhajcu sťažnosti. Sťažnosti proti uvedeným uzneseniam vyšetrovateľa boli podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku ako nedôvodné zamietnuté uznesením Okresnej prokuratúry Zvolen pod sp. zn.: 2 Pv 18/15/6611-25 a 2 Pv 91/15/6611-3 - obe zo dňa 09. júla 2015. Neskôr boli samostatné prípravné konania vedené pod ORP-506/1-VYS-ZV-2014 a pod ČVS: ORP-660/1-VYS-ZV-2014 uznesením vyšetrovateľa zo dňa 15. júla 2015 vydaným pod ČVS: ORP-506/1-VYS-ZV-2014 spojené na spoločné konanie. Prokurátor Okresnej prokuratúry Zvolen dňa 26. 04. 2016 podal na Okresný súd Zvolen proti žalobcovi obžalobu, o ktorej súd rozhodol rozsudkom sp. zn.: 1T/59/2017 zo dňa 10. mája 2017 tak, že v celom rozsahu podľa § 285 písm. b) Trestného poriadku bol žalobca spod obžaloby oslobodený, pretože skutok, pre ktorý sa trestné konanie viedlo, nie je trestným činom. Voči tomuto rozsudku súdu podal prokurátor odvolanie a dožadoval sa zrušenia oslobodzujúceho rozsudku; a vrátenia veci súdu I. stupňa na nové prejednanie a nové rozhodnutie. Voči predmetnému rozsudku podali odvolanie aj poškodený - N.. B. X. a D. R.. Krajský súd Banská Bystrica uznesením zo dňa 06. marca 2018 v konaní vedenom pod sp. zn. 5To/93/2017 odvolanie okresného prokurátora, ako aj odvolanie N.. X. Z. R. proti oslobodzujúcemu rozsudku v celom rozsahu zamietol.

4. Žalobca v príčinnej súvislosti s vyššie uvedenými skutočnosťami a nezákonným rozhodnutím a následným trestným konaním si voči štátu zastúpeným Generálnou prokuratúrou Slovenskej republiky uplatnil majetkovú ujmu spočívajúcu v úhrade trov obhajoby v sume 2.465,- eur vyúčtované faktúrou č. 20180024 zo dňa 16. 04. 2018 a zaplatenie nemajetkovej ujmy v sume 3.300,- eur.

5. Vykonaným dokazovaním mal súd za preukázané, že žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody ktorú žalobca doručil žalovanému, bola štátu doručená dňa 23. 04. 2018. Žalovaný žalobcovi listom č. VI/4 Gc 70/18/1000-4 zo dňa 07. 08. 2018 oznámil, že jeho nárok na náhradu škody vo veci vôbec neuspokojí. Oznámenie žalovaného bolo žalobcovi doručené dňa 15. 08. 2018 (vychádzajúc z uvedeného dátumu súd považoval za prvý deň omeškania žalovaného deň nasledujúci po doručení písomností, t. j. 16. 08. 2018).

6. Na základe výzvy súdu sa žalovaný k podanej žalobe písomne vyjadril dňa 01. 03. 2019, v ktorom žalovaný vznik škody vo výške 2.465,- eur (náklady obhajoby) pochybil, s poukazom na príjmový pokladničný doklad, na ktorom sa nenachádzalo ani číslo ani pečiatka príjemcu. Pokiaľ ide o nemajetkovú ujmu, kde si žalobca uplatnil za každý mesiac trestného stíhania sumu vo výške 100,- eur, kedy údajne trestné stíhanie žalobcovi zasiahlo hlboko do súkromia, občianskej cti, ľudskej dôstojnosti a jeho základných práv a slobôd; kedy údajne žalobca počas rokov 2015-2018 bol nútený žiť s vedomým, že z dôvodu trestného stíhania je negatívne vnímaný svojim okolím a najbližšia rodina boli v strachu a obavách ako konečné rozhodnutie ovplyvní jeho život, žalovaný poukázal na § 3 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., kedy štát zodpovedá za presne definovaných podmienok za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci. Tvrdil, že hoci je zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím objektívna, t. j. (nepreukazuje sa zavinenie) a nie je možné sa jej zbaviť (§3 citovaného zákona), aj pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody nemajetkovej ujmy v zmysle citovaného zákona musia byť kumulatívne, splnené tri podmienky:

1. Existencia nezákonného rozhodnutia.

2. Vznik škody/nemajetkovej ujmy.

3. Príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím a vznikom škody/nemajetkovej ujmy.

Ak čo i len jedna z uvedených podmienok nie je splnená, náhradu škody/nemajetkovej ujmy nie je možné priznať. Podľa žalovaného v tejto veci nie je preukázané splnenie už prvej z uvádzaných podmienok, majú za to, že uznesenie o vznesení obvinenia ČVS: ORP-506/1-VYS-ZV-2014 a ČVS: ORP-660/1-VYS-ZV-2014 zo dňa 11. 06. 2015 nie sú podľa žalovaného nezákonnými rozhodnutiami (a to aj keď bol

žalobca spod obžaloby oslobodený) a preto žalovaný považoval žalobu v celom rozsahu za nedôvodnú. Žalovaný ďalej poukázal na existujúcu judikatúru a to konkrétne na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn.: II ÚS 163/2013 zo dňa 13. 11. 2013, ako aj na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn.: 1Cdo 64/2008 zo dňa 30. 09. 2009, uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn.: II. ÚS 497/2016 zo dňa 15. 06. 2016, rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo 201/2007 zo dňa 30. 07. 2008, pričom sa však jedná o judikatúru, ktorá bola neskôr prelomená novšími/poslednými rozhodnutiami tak Ústavného súdu Slovenskej republiky, ako aj rozhodnutiami Najvyššieho súdu Slovenskej republiky.

7. Podľa § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci platnom znení, nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení, alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku s príslušným orgánom podľa § 4 a § 11.

8. Podľa § 16 ods. 4 vety prvej citovaného zákona, ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo uspokojí iba jeho časť do 6 mesiacov odo dňa prijatia žiadosti, alebo ak príslušný orgán písomne oznámi poškodenému, že neuspokojí jeho nárok na náhradu škody, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde.

9. Pokiaľ ide o materiálnu podmienku úspešnosti žaloby, ktorou sa poškodený voči štátu domáha náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, tu súd konštatuje, že táto podmienka bola splnená, žalobca právne relevantným spôsobom preukázal, že si svoj nárok uplatnil u žalovaného listom, ktorý mu bol doručený dňa 23. 04. 2018, žalovaný žalobcovi písomne oznámil, že jeho nárok na náhradu škody v danej veci neuspokojí, pričom písomnosť bola žalobcovi doručená dňa 15. 08. 2018. Žaloba bola na okresný súd doručená dňa 26. 11. 2018, teda v zákonnej lehote 6 mesiacov.

10. Podľa § 17 ods. 1 citovaného zákona, uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

11. Podľa § 17 ods. 2 citovaného zákona, v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočne zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím, alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

12. Podľa § 17 ods. 3 citovaného zákona, výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa ods. 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na:

- a) osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje,
- b) závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo,
- c) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote,
- d) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení.

13. Podľa § 17 ods. 4 citovaného zákona, výška náhrady nemajetkovej ujmy priznaná podľa odseku 2 nemôže byť vyššia ako výška náhrady poskytovaná osobám poškodeným násilnými trestnými činmi podľa osobitného predpisu.

14. Pri žalobcom uplatnenom nároku na náhradu skutočnej škody vo výške 2.465,- eur súd dal žalobcovi za pravdu majúc za to, že vzniknuté trovy tak, ako boli obhajcom v trestnom konaní vyčíslené a voči nemu uplatnené, boli žalobcom aj uhradené, o čom svedčí príjmový pokladničný doklad, ktorý listinný dôkaz súd na pojednávaní verifikoval s originálnym dokladom, na ktorom skutočne bolo vidieť (aj keď slabšie čitateľne) odtlačok pečiatky advokáta/obhajcu, ktorý pokladničný doklad vystavil. Aj pri prejednávaní veci tak žalobca, ako aj jeho právny zástupca zhodne potvrdili, že táto suma bola žalobcom vyplatená a advokát túto sumu titulom poskytnutej právnej pomoci v trestnom konaní aj prijal. Súd dokonca priamo na pojednávaní verifikoval konkrétne úkony tak, ako boli tieto špecifikované v prílohe k faktúre, a to komparáciou originálnych záznamov z trestného spisu za účasti žalobcu a jeho právneho zástupcu na jednej strane a zástupcu žalovaného na druhej strane. Po vykonaní tohto dôkazu ani jedna zo strán nenamietala výšku žalobcom uplatnenej skutočnej škody za poskytnutú obhajobu v trestnej

veci. Súd preto dokazovanie v tomto smere nevykonával, pretože už výška žalovanej sumy nebola žalovaným namietaná.

15. Žalobcov nárok na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 3.300,- eur, súd zamietol z nasledovných dôvodov:

16. V súvislosti s uplatnenou nemajetkovou ujmom ktorá sa uplatňuje voči štátu v relutárnej podobe (ak verejné ospravedlnenie alebo uverejnenie zrušujúceho, zmeňujúceho alebo oslobodzujúceho rozsudku je nedostačujúce), pričom náhradou nemajetkovej ujmy by sa mal vždy sledovať cieľ kompenzácie ujmy spôsobenej predovšetkým poškodením občianskej cti, povesti, prípadne kompenzácie morálneho utrpenia, v prípadoch rôznych foriem obmedzenia a pod. Súd považoval za nesporné zistenie, že žalobca bol v dôsledku trestného stíhania vystavený fyzickej a psychickej nepohode, psychickej záťaži, snád' aj pocitom napätia a strachu; avšak v predmetnom konaní žalobca právne relevantným spôsobom nepreukázal konkrétne zdravotné problémy závažného charakteru, ktoré by mu vznikli výlučne v príčinnej súvislosti s jeho trestným stíhaním, a ktoré by determinovali závažnosť vzniknutej nemajetkovej ujmy priznanie finančnej satisfakcie. Pri vzniku nemajetkovej ujmy a jej výšky je podstatné v akom rozsahu bola znížená česť, dôstojnosť a postavenie fyzickej osoby, pričom samotná výška náhrady je predmetom voľnej úvahy súdu, ktorá sa však musí vždy opierať o určité konkrétne preskúmateľné hľadiská. Napr. Správa lekára o zlom zdravotnom stave, správa psychiatra o narušenej psychike atď. Ak si žalobca uplatnil nárok na náhradu nemajetkovej ujmy, bolo jeho povinnosťou, aby špecifikoval a preukázal závažnosť vzniknutej ujmy a okolnosti, za ktorých k nej došlo, závažnosť následkov, ktoré mu vznikli v súkromnom živote, ako aj závažnosť následkov v spoločenskom živote tak, ako to predpokladá zákonné ustanovenie § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Žalobca, aj napriek výzve súdu kto by vedel preukázať jeho traumatizujúci stav v čase trestného stíhania, resp. psychický stav, fyzický diskomfort, alebo sociálno-spoločenské problémy tak žalobca neurobil, dokonca prehlásil, že odmieta zaťahovať ďalej do celej tejto záležitosti svojich blízkych príbuzných, rodinu, prípadne kamarátov. Pokiaľ tak žalobca neurobil, pričom nebolo povinnosťou súdu ho vyzvať, či nechce takýto dôkaz výsluchom navrhnúť, žalobca sa vlastným pričinením dostal do pozície tvrdenia určitých skutočností, avšak bez náležitého právne relevantného preukázania. Súd nemohol takýto dôkaz urobiť, pokiaľ sám žalobca ako strana sporu v zmysle príslušných ustanovení Civilného sporového poriadku nenavrhol. Z tohto dôvodu súd žalobu v tejto časti zamietol.

17. Pokiaľ išlo o samotnú opodstatnenosť, legitimitu a dôvodnosť podanej žaloby voči Slovenskej republike v zastúpení Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky, je potrebné uviesť, že ak trestné stíhanie končilo právoplatným odsudzujúcim rozsudkom súdu, je nepochybné že obvinenie bolo vznesené dôvodne. V ostatných prípadoch bolo trestné stíhanie vedené proti osobe, ktorá sa za nevinnú nielenže po celý čas považovala, ale nevinnou aj bola (právoplatný oslobodzujúci rozsudok súdu). Nevinný sa vnútorne ťažko vyrovnáva so vznesením obvinenia a hrozbou trestu, i vykonávaním úkonov trestného konania. Za spôsobenú škodu potom legitímne očakáva náhradu a za nemajetkovú ujmu satisfakciu. Možno teda jednoznačne konštatovať, že v každom prípade vznesenia obvinenia, ak sa trestné stíhanie neskončilo právoplatným odsudzujúcim rozsudkom súdu, musí byť uznesenie o vznesení obvinenia považované za nezákonné rozhodnutie (pretože bolo vznesené nevinnému) bez ohľadu na to, ako sa vec javila vyšetrovateľovi v čase vydania rozhodnutia, pretože jednoznačne rozhodujúcim je to, že konečný verdikt oslobodzujúceho rozsudku potvrdzuje, že nebolo v trestnom konaní preukázané, že obvinený skutok spáchal, že sa tento stal, alebo že je trestným činom. V takom prípade je potom štát „ex lege“ povinný reparovať nevinnému/poškodenému všetky následky spôsobené trestným stíhaním a nahradiť mu nielen vzniknutú škodu, ale aj nemajetkovú ujmu. Opäť však treba zdôrazniť, že pre priznanie nároku na náhradu nemajetkovej ujmy súd musí mať preukázanú najmä skutočnosť, pre ktorú dospel k záveru, že satisfakcia podľa § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 o zodpovednosti za škodu spôsobenej pri výkone verejnej moci nie je postačujúca z hľadiska intenzity, trvania a rozsahu nepriaznivých následkov vzniknutých žalobcovi vzhľadom na jeho postavenie v spoločnosti, rodine, alebo pri výkone povolania.

18. S poukazom na zhora uvedené, žaloba žalobcu v jeho nároku na náhradu skutočnej škody bola dôvodná, súd v tejto časti nároku vyhovel. V časti uplatnenej nemajetkovej ujmy v peniazoch súd žalobu zamietol, pretože ak si žalobca uplatnil svoj nárok na náhradu nemajetkovej ujmy bol povinný, aby špecifikoval a preukázal závažnosť vzniknutej ujmy a okolnosti, za ktorých k nej došlo, závažnosť

následkov, ktoré mu vznikli v súkromnom živote, ako aj závažnosť následkov v spoločenskom živote, výkone povolania, ako to predpokladá zákonné ustanovenie § 17 ods. 3 citovaného zákona. Žalobca tak neurobil, dôkazné bremeno v tejto časti neunesol; a preto súd žalobu v tejto časti nároku zamietol.

19. Vzhľadom na výsledok sporu, kedy súd v časti náhrady skutočnej škody nárok žalobcu považoval za dôvodný, vychádzal z dátumu dňa 15. 08. 2018, kedy mu žalovaný oznámil, že jeho nárok neuspokojí. Z uvedeného vyplýva, že deň nasledujúci po doručení tejto písomnosti žalobcovi, teda deň 16. 08. 2018 je prvým dňom omeškania, do ktorého sa žalovaný svojim konaním dostal, a preto súd priznal žalobcovi „per analogiam“ v zmysle zákonných ustanovení § 517 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, a § 3 ods. 1 Nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z. z. žalobcovi aj úroky z omeškania vo výške 5 % ročne z priznanej sumy a to od 16. 08. 2018 do zaplatenia.

20. Vzhľadom na skutočnosti opísané v odôvodnení rozsudku zhora, odkaz na konkrétne zákonné ustanovenia, súd potom v prevyšujúcej časti nárok žalobcu zamietol.

21. Podľa § 255 ods. 2 Civilného sporového poriadku, ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

22. Vzhľadom na výsledok sporu súd o náhrade trov konania rozhodol v intenciách zhora citovaného zákonného ustanovenia tak, ako to vyplýva z výrokovej časti rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia prostredníctvom tunajšieho súdu na Krajský súd v Banskej Bystrici, a to písomne v 2 vyhotoveniach (§ 355 ods. 1, § 362 ods. 1 CSP).

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 127 CSP) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 363, § 364 CSP).

Podanie možno urobiť písomne, a to v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe. Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva. Podanie urobené v listinnej podobe treba predložiť v potrebnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší subjekt dostal jeden rovnopis s prílohami. Ak sa nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie podania na trovy toho, kto podanie urobil (§ 125 CSP).

Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP).

Odvolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné (§ 358 CSP).

Pokiaľ zákon pre podanie určitého druhu nevyžaduje ďalšie náležitosti, musí byť z podania zjavné, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka a čo sleduje, a musí byť vyhotovené v písomnej forme, podpísané a v prípade doručenia podania do prebiehajúceho konania s uvedením spisovej značky (§ 127 CSP).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo

h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 CSP).

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej (§ 365 ods. 2 CSP).

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 365 ods. 3 CSP).

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

a/ sa týkajú procesných podmienok,

b/ sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,

c/ má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo

d/ ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie (§ 366 CSP).

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (Zákon č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti - Exekučný poriadok a o zmene a doplnení ďalších zákonov, v znení neskorších predpisov).